

Kiss László: Köszönöm megtisztelő figyelmüket és hogy ennyien itt vannak. Jó érzés egy olyan teremben beszélni, amelyik tele van érdeklődőkkel. Remélem, hogy amikor az előadásoknak vége lesz, úgy mennek önök is el, hogy megérte ezt a délelőttöt erre a témára rászánni. Talán egy kis történeti visszatekintéssel kezdeném az előadásomat. 1992 tavaszán kezdtem el off-shore helyszíneken történő cégalapítással és cégüzemeltetéssel foglalkozni. Azóta eltelt tizennégy év, és el kell, hogy mondjam azt is, ami gondolom a legtöbb ember számára, a legtöbb jelenlévő számára nem újdonság, hogy én is tizennégy évvel idősebb lettem. És hogyha feltételezzük azt, hogy nem megy annyira rosszul a bolt, akkor az azt is jelentette, hogy hát valami azért ebből a nyereségből meg kellett, hogy maradjon. Ebből kifolyólag nemcsak az általános elvek szerint, hanem saját magamat érintően is felmerült az a kérdés, hogy igen, de mi legyen a későbbiekben? Nem akarok ilyen példákat mondani, hogyha valakit nagy baleset ér, mint egy híres politikust, aki nem is tudom, hogy azóta a kómából felébredt-e. Szóval az ő vagyónával mi történik ebben az esetben? Mi van, hogyha öneki jelentősebb olyan vagyona van, ami gazdasági vállalkozásokhoz kötődik? És óhatatlanul az elmúlt tizennégy év azért nagyon sok történetet felhozott, de ha nem tizennégy évről beszélek, hanem mondjuk 1988-tól tartó időszakról, amelyik most már lassan tizennyolc év, fura belegondolni, hogy 18 évvel ezelőtt hozták az első társasági törvényt, azalatt az elmúlt 18 év alatt Magyarországon képződtek vagyonok. És bizony, bizony, 18 évvel ők is idősebbek lettek. És azt vettük észre a munkánk során, hogy egyre több olyan érdeklődő, ne adj isten, ügyfél számára, amelyik már vásárolt netán céget tőlünk, de egyáltalán, gondolkodik azon, hogy mi legyen, felmerül az a kérdés, hogy mit csináljon ezzel a vagyonnal, mi lesz akkor, hogyha vele valami történik. És ezért gondoltuk azt, hogyha mi saját ügyfélkörünkben, a nálunk érdeklődőknél ez ilyen kérdés, akkor talán érdemes lenne ezt egy ilyen konferencia keretében is talán megvitatni. Még annyit, hogy a kávészünet utáni beszédemnek a második része után terveztük azt, hogy azokat a kérdéseket, amik esetleg felmerülnek, azt megválaszoljuk. Én előre is nagyon kérem a jelenlévőket, hogy ne habozzanak, ugyanis nagyon-nagyon kínos az, amikor az ember felteszi, hogy kérdés van? Kérdés nincs. És akkor itt állunk. Tehát nagyon szívesen állunk a rendelkezésre, nyilvánvalóan a kávészünetben, ne adj isten az előadás után is, hogyha valaki valami oknál fogva nem szeretné a kérdést ilyen nyílt színen feltenni. Ha az előadásom után, ami várhatóan 10.50, 11 óra attól függően, hogy mennyi kérdés lesz, nagyon szívesen állok a rendelkezésére nemcsak én, hanem természetesen Péter is.

Miért is van szükség ugye az adómentes vagyontervezésre? És itt a vagyontervezést és az adómentes szót külön is választhatjuk, hiszen majdhogynem két dologról van itt szó ebben. Először is a vagyontervezésről, tehát a hagyaték, a továbbörökítés, a vállalatbirodalom a vállalat továbbviteléről és hát ugye nem egy utolsó szempont az adómentesség. Először is van ugye a családi vagyon megőrzése, a különféle adókötelezettségek, ajándékozási, örökösödési illeték elkerülése, és ugye van maga a hagyatéki eljárás, ami

időnként gondot okoz akkor, amikor mondjuk a vállalkozás vezetőjével, aki mondjuk egy személyben tulajdonos vagy családi vállalkozásként a családdal együtt tulajdonos, történik valami, meghal, és addig is vezetni kell a céget, és hát nagyon-nagyon gyakran ilyenkor a házastárs vagy a cégben lévő alkalmazottak serege nagyon nehezen tudja a céget továbbvinni. Tehát itt tulajdonképpen egy ilyen felkészülési folyamatról is beszélünk, hogy erre a sajnálatos eseményre is fel kell készülni. Én nem akarom ezt annyit hangsúlyozni, merthogy ennek van egy elég negatív felhangja, hogy mi történik akkor, hogyha én meghalok, de sajnós ezzel is nekünk számolni kell, mindegyikünknek, és hogyha nem a kor miatt, akkor valamiféle baleset miatt, autóbaleset miatt. Attól tartok, ez bármelyikünkkel előfordulhat. Gondoljunk csak arra, hogy az egyik magyar tőzsdei cégnek a vezetősége egy kisrepülőgépen egész egyszerűen lezuhant három vagy négy évvel ezelőtt. Az egész vezetőséget lefejezték. És hát azóta ugye talpra állt, de hát milyen gondot jelentett ez abban a pillanatban a családok számára, a részvényesek számára, a vezetőség számára egyáltalán a folytatás. Kínálnak természetesen ezek a konstrukciók egyéb adóelőnyöket is, erről majd egy picit később beszélek, tehát nemcsak azért az ajándékozási és örökösödési illetékről van szó, hanem azért más rendszerben bent lévő tartalékok is vannak.

Nagyon gyakran érkeznek olyan kérdések, amik trustokra vonatkoznak, és azt kell, hogy mondjam, hogy Magyarországon a trustok intézménye tulajdonképpen valami olyasmi, amiről már hallottak jó páran, de igazából, amikor meg kéne fogalmazni, akkor gondok lennének. És ennek van egy nagyon egyszerű oka, ugyanis a trust intézménye – és a trustot nem szeretném lefordítani most igazából magyarra, leginkább azért, mert nem is nagyon tudnék jó szót rá, ami ilyen próbálkozás: vagyonkezelés, vagyonkezelő, nincsen rá jó szó a magyar köztudatban, nincsen, meg a jogi szaknyelvben sincsen rá megfelelő szó. Beszelnék a trustokról egy keveset. A trustok egyébként az angolszász jog alapján működő országokban terjedtek el, mégpedig a XI. századtól kezdődően, és azért, mert a XI. században, amikor a keresztes hadjáratok megindultak, és hát nyilvánvalóan Nagy-Britanniából, illetve akkor Angliából is elég sokan vették a fáradságot, hogy kiűzzék a galádokat ugye a Szentföldről, akkor ugye az volt várható, hogy akár tíz-húsz évre is otthagyják országukat és harcolnak. És megfordult a fejükben, hogy igen, de mi lesz az addigi vagyontárgyainkkal, mi lesz azalatt az időszak alatt. Mi van akkor, hogyha én meghalok? Mi van akkor, hogyha fogságba ejtenek és ki kell fizetni a váltságdíjat? Nem tudom, mennyire, filmeket is idézhetnék erről a kérdésről azért. És kiderült az, hogy erre valamiféle jogintézményt kell kitalálni, mert a dolog egyébként kezelhetlenné válik és széthordják a rokonok a vagyont, ez pedig nem megengedhető, főként akkor még nagyobbak voltak nyilván a társadalmi különbségek, tehát az akkori rendszerben sokkal, de sokkal nagyobb értékű vagyonról volt szó a társadalom összvagyonához képest. És kitalálták a trustok intézményét, amelyik tulajdonképpen négy alapelemből áll. És itt még el kell, hogy mondjam, hogy sokat gondolkodtam, hogy minek nevezzem a trustot, de azt hiszem, hogy egy megállapodás az, ami legközelebb hozzá áll a magyar jogban. Ezen

megállapodás keretében az ún. settlor, tehát a létrehozó létrehozza ezt a trustot. Ez általában írásos formában történik, de az angolszász jog minden további nélkül elfogadja a szóbeli trust létrehozását is. Nyilvánvalóan ezt a vagyont, amit a létrehozó a trust javára átad, ezt valakinek kezelni kell, és ez az ún. trustee, amire én a vagyonkezelő kifejezést találtam talán legmegfelelőbbnek, és azt hiszem, hogy ez elég képletesen tükrözi, hogy mi is a feladata ennek a trustee-nek. A settlor, tehát a létrehozónak azért, hogy a trustee tudja, hogy mit kell csinálni, meg kell jelölni azt, hogy ki lesz a kedvezményezett ezekben a trustokban, mert hiszen egyébként nem fogja tudni, hogy kinek és milyen célra és milyen feltételek mellett tudja a vagyont, illetve a vagyonnak a hozamát szétosztani. És hát ugye van a protektor, az ellenőr, a felülvizsgáló, felügyelő, aki megnézi és vizsgálja azt folyamatosan, hogy a trustee a megállapodásoknak megfelelően jár-e el, ne adj isten nem turkál-e a trust vagyonában, saját célokra nem akarja-e fordítani vagy ténylegesen azokhoz a személyekhez juttatja el azt a hozamot vagy azt a vagyont, ahogy azt igazából a létrehozó kívánta. Csak felsorolásszerűen, és nem akarok a trustokról igazából annyira sokat beszélni, mert a trustoknak van egy óriási problémája, de előbb még a főbb fajtáiról pár szót. Ugye vannak fix trustok, amelyek egy konkrét célra jönnek létre egy konkrét feladattal nagyon behatárolva. Ilyen például, hogy a trust kap egy bizonyos összeget, és abból minden évben ötezer fontot kell fizetni egy meghatározott személynek. A trust nem kap több vagyont, ez a feladata, amikor elfogy a pénz, gyakorlatilag megszűnik. A discretionary trust pedig mondhatom azt, hogy teljes szabadságot biztosít a trust használójának. Van a revocable trust, ami a visszavonható trust, amelyiknél a létrehozónak módjában áll az egészet megszüntetni, és van az irrevocable trust, amit nem lehet már visszavonni, és tulajdonképpen a vagyont sem lehet ebből a trustból már kivonni és kivenni, visszavonni. Ebből kifolyólag, ha picit belegondolnak, nagyságrendről beszélünk, akkor bizony, bizony nagyon komoly tervezést igényel ez, főként akkor, hogyha irrevocable trustról, tehát visszavonhatatlan trustról beszélünk, mert attól kezdve a létrehozónak tulajdonképpen nem nagyon van komoly beleszólása a vagyonkezelésbe, ugyanis az angolszász jog szerint azokat a trustokat, ahol a létrehozó egyben a vagyonkezelő is, azokat gyakran úgy tekintik, minthogyha semmi nem történt volna. Beszéltem itt a jogszabályokról és arról, hogy a trustokkal mi a probléma. És azt hiszem, ezzel a trustok kérdését le is zárnám, és a legnagyobb probléma az, hogy nem minden ország ismeri el a trustot mint intézményt, mint megállapodást, mint egy jogi intézményt. És ebből nagyon sok gond származik. Arról ne is beszéljünk, hogyha egy szóban létrehozott trustot próbálna valaki Magyarországon használni, hogy van egy trust, amiben megállapodtam, és annak a nevében én eljáró. Jó, de hát legyen szíves ezt bizonyítani. Ez szóban történt meg. Na jól, van, ne bolondozzon itt velem, és elhajtják az illetőt. De még az írásban létrehozott trustok is általában olyanok, amelyeket nem kell semmiféle hatósági nyilvántartásba bejegyeztetni, és akkor jönnek az ilyen technikainak tűnő, de nagyon életszerű problémák, hogy hogyan lesz a trust tulajdonosa egy magyar cégnek. Hát a cégbíró mit kér? Három

hónapnál nem régebbi cégkivonatot. Hát nincs is bejegyezve sehol sem ez a trust, hát képtelen bármit is produkálni, emiatt ilyen technikai okokból is a trustok használata a polgári jogú országokban, és itt nyilvánvalóan a kontinentális európai országokra gondolok, és köztük Magyarországra is, szinte lehetetlen. Ezen felül még van egy olyan hágai egyezmény, amely tagjai, és itt döntő részben ugye nyilvánvalóan polgári jogú országok a tagjai, azok elfogadják a trustjog intézményét. A Magyar Köztársaság, előtte a Népköztársaság nem tagja még ennek az egyezménynek, nem írta alá, ebből kifolyólag Magyarországon a trust mint olyan nem létezik. És akkor jönnek az apróbb kis jogi problémák, amiről már hallottam, nem Magyarországról, Magyarországon hál' istennek nem nagyon próbálkoznak vele, de például Németországból, hogy kié az a vagyon, ami bekerül a trustba. Ha én nem ismerem el a trustot, mint egy önálló jogi személyt, akkor az a vagyon kié? Mit tudok mondani, hogy ki adóztathatja meg? Kinek kell befizetni az adót, ki felelős a bevallásokért. És az általános joggyakorlat az a világban, hogy ebben az esetben a vagyonkezelő vagyonának tekintik a trustban lévő vagyont. És ettől kezdve a dolog kezelhetetlenné válik, mert képzeljük el azt, hogy van egy vagyonkezelő, egy trustee, aki meghal, és akkor az ő hagyatékának a része az, amihez egyébként semmi köze, hiszen ő csak egy szakmai feladatot vállal el, mint egy igazgató egy gazdasági társaságban? Ez így nem megy. És ezért mindazok a brit szakmai partnerek, kollégák, akik jönnek hozzánk és sokféle ügyvédi irodából mindig megemlítik, és a trustok? Hogyan állunk mi a trustokkal. És az a válasz, hogy sehogy. Trustokat mi nem ajánlunk az ügyfeleknek, mert azt Magyarországon nem lehet használni. De miután a nemzetközi vagyontervezésben a trustoknak nagyon nagy a szerepe, ezért úgy gondoltam, hogy ennyi kitérőt azért feltétlenül rászánnék.

Hát akkor beszéljünk a magánalapítványokról. Nagyon egyszerű definícióval én úgy szoktam nevezni ezeket a magánalapítványokat, hogy olyan holdingcégek, amelyek egyben egy végrendeletet is tartalmaznak, egy végrendeleti részt. Én ezt most sokféleképpen ragozhatnám, de talán nincsen értelme, mert azt hiszem, ez így magától értendő. Viszont a magánalapítványok történetéről azért pár szót nagyon szívesen szólnék.

Ahogy készültem a konferenciára, véletlenül kezembe akadt az Economistnak egy négy héttel ezelőtti példánya, amelyik a Wallenberg családnak a tevékenységéről szól. Nem tudom, hogy hányan ismerik a Wallenberg családot. Sajnos a magyar köztudatban azért a Wallenberg családnak egy tagja az, akit leginkább ismernek, de egyébként a Wallenberg család Svédország legnagyobb vagyonnal rendelkező családja és 6,9 milliárd dollár vagyonnal rendelkezik az az alapítvány, amit a család 1917-ben létrehozott. És vajon miért hozott létre? Azért, hogy egyben tartsa a családi vagyont. Tehát az ilyen magánalapítványok intézménye, az nem egy új jelenség, függetlenül attól, hogy majd a későbbiekben, amikor az egyes helyszínek jogszabályairól beszélünk, azért látszódik az, hogy aránylag új jogszabályokról van szó. Maga a fogalom, maga az elv, maga a koncepció, az már meglehetősen régi. És hát azóta majdnem száz év eltelt, és a Wallenberg család azóta is birtokolja mondjuk a legnagyobb svéd

bankot, és így tovább, és így tovább. Összegyűjtöttem néhány példát, amiről a jelenlévők is biztos hallottak már, olyan magánalapítványokról, amelyeknél természetesen mindegyiknél a nemes cél szerepel az alapítvány céljai között, kulturális, oktatási, tudományos, mindenféle ilyen célok, de azért gyakran véletlenül megmarad az alapítványban a családi cég is. Carlsberg. Sörivő ismerőseim biztos hallották már erről a névről. A Carlsberg Alapítvány vagyona 1,4 milliárd dollár. Akkor a Robert Bosch Alapítvány, biztos autóval foglalkozók ismerik. Vagyona kb. 6 milliárd dollár. Sokat lehetett most a sajtóban hallani ugye Gates házaspár alapítványáról, amit nyilvánvalóan ők Microsoft részvényvel látnak el, és annak az eladásából lesz majd pénze ennek az alapítványnak. Hogy mennyi, az nyilvánvalóan azért a Microsoft részvényárfolyamától függ. Egyébként kb. olyan negyvenmilliárd dollárra tehető az az összeg, amit beraknak. Ehhez kíván csatlakozni az egyik legnagyobb tőzsdeguru, a Warren Buffet, aki szintén mellé fog rakni egy 10-15 milliárd dollárt. Hát végül is kis összegekről beszélünk. Biztos hallottak már a jelenlévők már a Rockefeller és a Ford Alapítványról. Most ez azért érdekes, mert a Ford Alapítvány és a Rockefeller Alapítvány is meglehetősen nagymértékben tulajdonosa a Fordnak és az Exxonnak a legnagyobb utódja volt a Rockefeller vállalatbirodalomnak. A Ford Alapítványnak a vagyona több mint tízmilliárd dollár. Rockefelleré érdekes módon 3,2, pedig azt azért egy kicsit többen ismerik. Csak a nagyságrend miatt mondtam, hogy ez a fajta magánalapítvány, ez igencsak bevett, használt és ismert jogi forma, és módot ad arra igazából, hogy azon felül, hogy az ember jótékony célokra is tudja költeni a pénzét, hiszen semmi nem akadályozza azt, hogy az alapítványokban, az alapítványokról kialakult kép, ami ugye itt mondjuk Magyarországon jellemző, ami a nemes céloknak az elérése és az érdekében kifejtett tevékenység, amellet legyen egy ilyen kicsit saját vagyon megőrzéses része is, hagyatéki része, öröklési része, hogy ne kerüljön ki ez a vagyon olyan kezekbe, akinek én nem szánám.

Pár szót szólnék az alapítványok általános szerkezetéről. Ugye hasonlóan egyébként a trusthoz, hiszen leggyakrabban azért ezeket a magánalapítványokat a trustok mintájára találták ki, ellentétben azokkal az alapítványokkal, amelyek ugye nemes célra létrejött alapítványok. Ugye van az alapítványtevő, aki létrehozza az alapítványt, van a kuratórium. Nem nagyon akarom ezeket a kifejezéseket magyarázni, mert szerintem a jelenlévők mind tisztában vannak vele. Van a kedvezményezett, ami nyilvánvalóan az ilyen magánalapítványoknál egy jóval szűkebb kör, bár természetesen semmi nem tiltja azt, hogy akár vöröskeresztes célú alapítványt hozzon létre, tehát a kedvezményezett lehet akár a világ összes szegény embere, akit segíteni próbál az alapítvány, de azt hiszem, hogy a mai konferenciának az érdeklődői, azok nem feltétlenül erről szeretnének beszélgetni. És van a fontos személy, a protektor, a felügyelő, aki szintén azt vizsgálja, hogy az alapítvány tevékenysége mennyiben van összhangban azokkal a kívánságokkal, illetve akár még utasításoknak is mondhatom, amelyeket az alapítványtevő az alapítvány megalakításakor tett. Ez az általános szerkezet, ahogy mondtam, ez gyakorlatilag hasonlít a trustokra, tehát tartalmát tekintve

igazából nincsen nagy különbség. Van a világban pár olyan helyszín, amelyik módot ad olyan alapítványok bejegyzésére, amelyik adózási előnyöket is tud kínálni a nemes célok elérése mellett. Ugye én nem nagyon tudok olyan országról, bár megmondom őszintén, és elnézést kérek a jelenlévőktől, hogy Észak-Korea alapítványi szabályzatáról nem vagyok tájékozott, de nem nagyon tudok én olyan országról, ahol az alapítványt mint jogi formát ne engedné igazából a jogszabályalkotás. Viszont a legtöbb országban az a fajta gondolatmenet, ahol egy nagyon szűk, meghatározott kör a kedvezményezettje az alapítványnak, az nem engedélyezett, mint például tudomásom szerint Magyarországon sem, ahol egy alapítványnak nem lehet kijelölni a kedvezményezettjeit, mint mondjuk az én saját családom tagjait, tehát annak közcélúnak, nemes célúnak kell lenni. Vannak viszont olyan országok, amelyek megpróbálták ötvözni ezt a fajta jótékonyági részt, ezt a gondolatmenetet az adózási előnyökkel, és ebből én hetet választottam ki. Folyamatosan bővül nyilván ezeknek az országoknak a listája, mert azok az országok, azok a helyszínek, amelyek az off-shore szakmában működnek és erősnek minősülnek, azok folyamatosan megpróbálják azért a kínálatukba felvenni az ilyen jellegű magánalapítványok intézményét. Majd erre kicsit később kitérek, de például a panamaiak a legegyszerűbb jogszabályokat másolták le, illetve a legegyszerűbb gondolatmenet alapján hozták létre az ő alapítványi szabályzásukat. A konferencia előtt ilyen levélváltásom volt két off-shore helyszínnel. Angliában már beterjesztették az ottani törvényjavaslatokat, a Seychelles szigeteket pedig most vannak megfontolás alatt, de biztos vagyok benne, hogy mind a két helyszínen, mondjuk úgy, hogy két éven belül beiktatják a törvények közé az ezen országokhoz hasonló jogszabályokat, amely módot ad majd az ezen országokhoz hasonló konstrukciók használatára is, de tekintettel arra, hogy azokat még nem fogadták el, ezért én úgy gondoltam, hogy ezeket a helyszíneket szeretném egy kicsit önöknek bemutatni.

ABC-sorrendbe vettem, és nincsen semmiféle preferencia ilyen szempontból a helyszínek között. Amikor majd szépen végigmegyünk az egyes helyszínek különféle jellemzői között, és ahhoz majd nyilvánvalóan fűzök pár megjegyzést, akkor lesz nyilvánvaló, hogy azért komoly tartalmi különbségek is vannak ezek között a helyszínek között. Utána, amikor végigfutottunk ezen a helyszínen, és nyilvánvaló, ez majd az előadásomnak a második fele lesz, akkor tudjuk végigvenni azt, hogy hogyan és milyen módon lehet ezeket az alapítványokat, akkor a konkrét vagyontervezés során igazából használni, de óhatatlanul arra kellett rájöjjek, hogy ezeket a kicsit unalmas részeket előbb át kell, hogy vegyük ahhoz, hogy utána már a megfelelő helyszíneket könnyebben lehessen hozzárendelni azokhoz a feladatokhoz. Ugye, hát elsőként szerepel Ausztria, és én azt hiszem, hogy itt Péter barátom int, hogy idő van. Ha nincs ellenükre, akkor lehet, hogy logikailag érdekesebb is lenne, hogyha nem kezdenék most bele a helyszínekbe, megköszönném most a figyelmüket, tartanánk egy tízperces kávészünetet, és utána pedig szeretettel várom önöket, hogy folytathassuk. Köszönöm szépen.

Köszönöm türelmüket. Akkor kezdjük el **Ausztriával**. Megpróbálok egy kicsit pörgösebb lenni, bár ez egy olyan téma, ahol kicsit nehéz, amikor jogi, pénzügyi dolgokról beszélünk. Nagyon gyorsan átfutok ezen.

Ausztriában, ami az egyik legjobbnak hangzó, legjobbnak látszó helyszín, gondolom, ahogy a listára ránéztek, azért sok embernek tetszett. Gyorsan akkor az előnyeit és a hátrányait. Az előnyökről azt lehet mondani, hogy európai uniós helyszín. Ha osztrák alapítvány kapcsán lép fel bárki a világban, de hát leginkább itt, saját környezetünkben, akkor az jól hangzik, bár vannak problémák az osztrák alapítványokkal, és ahogy ezeket el szoktam mondani, általában az érdeklődés szintje nagyon lecsökken. Nem tudom, hátul ülők is hallják-e, amit mondok. Jó. Ugye az első az, hogy hetvenezer eurós hozzájárulás kell az alapításhoz. Ezt nevezhetjük akár alaptökének is, bár jogilag nem teljesen tökéletes ez az elnevezés. Mondjuk hetvenezer euró nem tűnik olyan nagyon nagy összegnek, tehát ez még nem is olyan nagy gond. Igen ám, de a bevitt vagyont öt százalékos illeték, ajándékozási illeték terheli. És akkor felmerül az a kérdés, bárki felteheti, hogy akkor miért csinál egy alapítványt, adómentes alapítványt, hogyha öt százalékot kell fizetni a bevitt vagyon után is. Azt mondom, hogy tulajdonképpen igen, nehezen tudnám megindokolni, hogy miért. Ha ő Ausztriában szeretne, a legjobban hangzó helyszínen egy ilyen alapítványt, akkor nosza. De hát ez az ő pénze végül is, őneki kell a döntést meghozni, és ami még érdekes, hogy nyilvánvaló, hogy az osztrák ilyen általános, 30 százalékos körüli nyereségadó szinthez képest 12,5 százalékos adó terheli a kamatot és az árfolyamnyereséget, befektetési alapokon elért nyereséget is. És hát ugye a legnagyobb gond, az a kifizetéseknel az a 25 százalékos személyi jövedelemadó, ami általában igazából terheli ezeket az alapítványi kifizetéseket, és az, hogy auditált mérleg szükséges. Ahogy átfutunk majd a többi helyszínen, látszódik az, hogy miért teszi ez az osztrák alapítványokat elég versenyképtelenné az aránylag egyszerűbb megoldásokhoz képest.

Bahamák. Megkértem a kolléganőmet, egy kis térképecskét nyíllal is rakjon oda. Nem szeretném senkinek a földrajzi tudását ezzel megkérdőjelezni, de legalább jól néz ki, remélem, egyetértenek velem. Úgyis olyan kicsit unalmas a téma, és egy kicsit fel akartam pezsdíteni. Na, ahogy látják, 2004-es a jogszabály, az alaptőkeigény tízezer dollár. Ugye hogyha ezt átszámoljuk, kétféle forint, szóval bevitt vagyonra kétféle forint az manapság, azt hiszem, mondhatjuk azt, hogy igazából nem egy nagyságrend, és ezért vagy erre a szintre lövik be általában a nem európai off-shore helyszínek a bevitt vagyon mennyiségét, vagy nullára. Majd azt később látjuk. Ugye a tisztviselőknek a neve az nyilvános információ, ami megint egy fontos pont, mert azok, akik szeretnék saját magukat háttérben tartani, azok lehet, hogy ezt nem szeretik annyira. Én nem szeretném, hogyha az a benyomás lenne, hogy csak a negatívokról beszélek, de talán szerencsésebb, hogyha azokat emelem ki az általános pozitívumok mellett. Az éves adó ötszáz dollár, azt hiszem, hogy aki az off-shore szakmát ismeri, az

valószínűsíthetően ezt nem tartja nagyon soknak. Tudom, van olyan helyszín, ahol száz dollár, ötszáz dollár is azt hiszem, hogy bele kell, hogy férjem, ez az én magánjellegű véleményem, de nyilvánvalóan nem az én zsebemről van szó. Nincs auditált mérlegbenyújtási kötelezettség. Ez szintén ott lesz a későbbi és a további helyszíneknél, ezért el kell, hogy mondjam azt, hogy annak ellenére, hogy nem kell a hatóságoknak benyújtani kötelező adattartamú bejelentéseket, ennek ellenére azért az alapítvány kuratóriumának, titkárának teljesen mindegy, hogy ki a vezető tisztségviselője, illetve mi a vezetőség, kutya kötelessége azért valamiféle elszámolást az év végén csinálni. És akkor most kicsit itt ugrálok, de talán ez a legjobb pillanat, amikor erről beszélek. Ez az elszámolás, ez leggyakrabban egy egyszerű vagyonskimutatást jelenthet. Ugye mibe fektet be egy alapítvány? Birtokol társasági üzletrészt, van értékpapírszámlája, bankszámlája, birtokol ingatlant, ezeknek az értékelése általában megoldott, mert az év végén van egy értékpapírszámla-kivonat, van bankkivonat, ezeket csak egymás mellé rakja, egész egyszerűen húz egy vonalat, ezeket a tételeket szépen felsorolja, összeadja, alapítványi vagyona ennyi, és gyakorlatilag ezzel már el is számolt. A másik része pedig, hogy mire költötte az alapítvány igazából a vagyont, azt is aránylag könnyű tulajdonképpen ezekből a nyilvántartásokból kiszűrni. És a legtöbb helyszínen ez a fajta nyilvántartás, ez elegendő a hatóságok számára, ha ne adj isten véletlenül olyan eset történik, hogy nagy gazemberség kapcsán a hatóságok mégis meg akarják nézni ezeket a nyilvántartásokat, ugyanis hangsúlyozom, én csak azt írtam, hogy nem kötelező a hatóságoknak benyújtani. Ez nem azt jelenti, hogy nem kell azért valamilyen nyilvántartással rendelkezni. Ellentétben a brit virgin-szigetekbeli bahamai, seychellesi cégekkel, én elfogadom azt, hogy ez tulajdonképpen egy plusz macera és egy kicsi hátrány, de hát végül is, hogyha egy alapítványt csinálók és tisztességesen akarom csinálni, akkor mondjuk, hogyha én az alapítvány kuratóriumában benne vagyok, akkor kutya kötelességem ezt megcsinálni az alapítványtevő, illetve a kedvezményezettek számára. Én ebből nem tudok engedni, legalábbis szakmailag nem tudok elképzelni olyan indokot, hogy miért van az, hogy akkor ezt ne kelljen megcsinálnom.

A következő helyszín a **holland Antillák, Curacao**, sokan hallottak már róla. A holland Antillákon egyébként már a húszas évek óta van mód alapítványoknak a bejegyzésére, amelyet használtak adómentes célokra is, és 1998-ban hoztak egy olyan jogszabályt, ahol megkülönböztették a közcélú alapítványokat a magánalapítványoktól. Itt most értelem szerűen a magánalapítványokról beszélünk, és azokat fogadták el 98-ban. Igazából itt sincs semmi adó és a bevitt alaptőke is tulajdonképpen minimális mértékű, vagy legalábbis én úgy gondolom, hogy ez minimális mértékű. A holland Antillák arról híres, hogy az ottani szakmai szolgáltatók viszont ragaszkodnak – függetlenül attól, hogy most mit szeretne az ügyfél – ragaszkodnak ahhoz, hogy ők elkészítsenek egy mérleget, és itt egy teljes körű mérlegről van szó, nem pedig egy egyszerű kis kockás papíron való felsorolásról.

Liechtenstein. Ez a másik olyan európai helyszín, és remélem, megbocsátják, hogy a térkép Ausztria és Liechtenstein esetében lemaradt erről az oldalról. Sok embernek felcsillan a szeme Liechtenstein hallatán is és sokan is hallottak már Liechtensteinről. Egy példát hadd mondjak el a liechtensteini alapítványok használatára. Van egy kicsit ilyen negatív felhang, de kérem, ettől tekintsenek el. Miről is van szó? Volt egy médiamágnás, aki sajnálatos módon meghalt. Emlékezetem szerint 1998 tavaszán, első hónapjaiban, nem tudom, emlékeznek-e rá, Fenyő úrról volt szó. Ő bevitte a Vicót és a többi üzletrészét, vagyonát egy liechtensteini alapítványba, és a halála után – és most tényleg tekintsünk el a halál módozatától, mert az egy külön kategória és arról nem szeretnék beszélni – az történt, hogy azok, akik üzemeltették ezt az alapítványt, tehát az alapítvány kuratóriuma, nevezzük akkor ennek, azok értékesítették az üzletrészeket, vagyontárgyakat. Ezt hogyha a sajtóban egyébként megnézik, és egyáltalán, a cégbíróságon utánanéznek, akkor láthatják. És végül elszámoltak a kedvezményezettrel vagy a kedvezményezettekkel, nem tudom, ezért nem is mondhatom, hogy egy személy volt vagy több, de tudomásom szerint elszámoltak a kedvezményezettekkel, akik tulajdonképpen készpénz formájában jutottak hozzá ahhoz a vagyonhoz, ami előtte vállalati üzletrészekben volt döntő részben. És utána, ahogy hallottam, az özvegy villámgyorsan elhúzott az országból, mert félt attól, hogy ez a túlzottan nagy vagyon valakinek az érdeklődését fel fogja kelteni. Mindenesetre mit is akarok ezzel mondani? Volt már magyarországi eset is arra és történet arra, hogy hogyan lehetett ezt nagyon hatékonyan, nagyon jól, adózási kötelezettség minimalizálásával és jogszerűen úgy megoldani, hogy az a cél, ami az alapítvány megalakításakor célja volt az alapítványtevőnek, hogy más, az őáltala kijelölt személy kapja meg bizonyos esetekben azt a vagyont, az tökéletesen teljesült, és ez egy elég jó példa, mert tényleg a sajtóból tudok csak idézni, nem félmilliárd forintról volt szó, hanem jóval nagyobb vagyommennyiségről. Ugye a 99-es utolsó módosítása ennek a társasági törvénynek, de az is valahogy az 1910-es évekből való, ne kérdezzék pontosan, hogy mikorról, mert már nem emlékszem rá. A minimális alaptőke 30 ezer svájci frank, ugye 1 svájci frank kb. 180 forint, tehát ez sem egy nagyon-nagyon számottevő összeg, egy kicsit nagyobb társasházi ingatlannak az értéke. Az éves adó minimum 1000 svájci frank. Ez az adó egyébként az alapítvány vagyonára vetül, és amennyiben az alapítvány vagyona magasabb, mint egymillió svájci frank, akkor életbe lép az a szabály, amit ide nem írtam ki, hogy minimum ezer svájci frank, de a saját vagyonnak az 1 ezreléke. Most 2 millió svájci franknál pedig 2 ezer svájci frank, de azt hiszem, hogy ez sem tekinthető igazából annyira számottevőnek, ami nagyon-nagyon zavarná az alapítvány használóit. Fontos szabály és attól tartok, hogy elkövettem egy picit kis hibát, amit Ausztriánál elfelejtettem felírni, Ausztriában is, mint ahogy Liechtensteinben is legalább egy helybélinek lenni kell a kuratóriumban, aki tulajdonképpen a törvényesség és a törvényes működésért felelős személy. Nem mintha a törvényes működéssel komolyabb gondok lennének, de mindenesetre

Liechtensteinben és Ausztriában van egy ilyen szabály, ami a helyiek alkalmazását teszi kötelezővé. Leggyakrabban akkor, amikor ebből kifolyólag az ügyfél nem tud saját maga vagy az ő általa kijelölt személy nem tud egymagában a kuratórium tagja lenni és bele kell venni egy helybélit, akkor felmerülnek a kétségek, hogy jó, de mi van akkor, hogyha az az illető nem megbízható, el akarja lopni a pénzemet, és így tovább, és így tovább. Ebben az esetben lép be a protektor intézménye, aki akár olyan megoldást is használhat, ahol közös aláírási joga van a kuratórium tagjaival vagy tagjával, mert egy személy is elegendő, és ebben az esetben gyakorlatilag minden átutaláshoz kettős aláírás szükségeltetik, és ezzel lehet garantálni azt például, hogy nem történik az ügyfél tudta nélkül jóformán semmi. Persze, ha gazemberséget akar valaki elkövetni, akkor az el fogja követni, tehát ilyen szempontból ezek olyan pótlólagos biztonságot, amik azt a célt szolgálják, hogyha valami baj történik, mégis lehessen kit felelőssé tenni. Ahogy írtam, összesített vagyonkimutatást kell elkészíteni és ezt nem kell a hatóságoknak benyújtani. Én nem nagyon hallottam olyan esetről, ahol kérték volna ezt igazából a hatóságok, de azért ez elképzelhető. Egyperces ilyen kis kitérő, ugye Man-szigeti cégeket is árultunk, és ott is szabály az, hogy nem kell benyújtani a mérleget, de hát el kell készíteni, és életemben egyetlenegyszer hallottam olyanról, hogy valakit köteleztek a mérleg benyújtására, és ez akkor volt, amikor egy nagyon-nagyon suta ember, már ne haragudjanak, hogy így nevezem, nem az ügyfelünk volt, úgyhogy remélem, nem probléma, az eladott, azt hiszem, tíz vagy tizenöt televíziókészüléket egy Man-szigeti boltnak, és ugye azt ezek a cégek nem tehetik, tehát nem lehet ottani értékesítésük. És a hatóságok azt mondták, hogyha valaki ennyire hülye, akkor kérik tőle a mérleget, legyen szíves akkor benyújtani. Egyébként én a szakmában nem hallottam arról, hogy lett volna bárkinek is ilyen mérlegbenyújtási kötelezettsége.

Nevis. A listán biztos – nem biztos, hogy lenne biztos – nem emlékeznek valószínűleg, de szerepel **St. Kitts** is. St. Kitts és Nevis államszövetségben működik. St. Kittsen 33 ezren laknak, Nevisen azt hiszem, hatezren vagy nyolcezren, és természetesen, mint ahogy ez szokásos a világban, Nevis folyamatosan el akar szakadni az államszövetségből, ki akar lépni az államszövetségből és amikor úgy népszavazás köré csoportosulnak az emberek, akkor egy-két normális gondolkodású ember mindig felvilágosítja őket, hogy egy nyolcezer fős ország egy kicsit működésképtelen, tehát azt nehéz üzemeltetni miniszterelnökkel, miniszterekkel, és így tovább, hatóságokkal együtt, és akkor mindig visszavesznek a nevisiek ebből a függetlenségi kívánságokból. Ha véletlenül valaki erről hall, akkor ne féljen, szerintem Nevis nagyon sokára nem fog kiválni az államszövetségből, amint mondtam volt, kb. negyvenezer fős maga az államszövetség. Na mindegy. Nevis, látható, a Karib-tengeri szigetvilágban található és 2005-ben kitaláltak egy olyan alapítványi formát, amivel időnként még nekem is kicsit nehézségem támadt, hogy meg tudjam értetni a lényegét az érdeklődőkkel. A dolog lényege az, hogy ez az alapítvány, amelyik gyakorlatilag nem nyereségérdekelte tevékenységet folytat, ez öltheti cég

formáját, és akkor company foundation a cég neve, ez öltheti közkereseti társaságnak a formáját, öltheti alapítvány formáját és trust formáját is, és akkor az a neve, hogy trust foundation. Tehát a cég nevében benne kell lennie annak, hogy trust foundation. És így elkezdtem vakarni a fejemet, hogy most akkor, hogyha ezt nekem le kéne írnom, le kéne fordítanom, meg kéne értetnem, hogy a trust foundation az micsoda, most akkor trust vagy foundation, döntsük el. És akkor arra gondoltam, hogy jó, én ezen az előadáson felvetem Nevist, mert Nevis tud ilyen szolgáltatni, de vannak olyan dolgok, amit szerintem itthon és ebben a polgárjogi környezetben, ahol ezeknek a szavaknak nagy jelentősége van, elég nehezen tudok megértetni és megmagyarázni, hogy egy cégalapítvány akkor tulajdonképpen miért is cégalapítvány, és miért jó az valakinek Magyarországon például, hogy benne legyen az alapítvány nevében az, hogy cég, ami pont az egész dolgot, hogy úgy mondjam, keresztbe veri, és egy nyereségszerző célra gondol. Nincsen minimum tőkeigény, ugyanúgy, mint ahogy jó pár helyszínen, nincsen éves adó sem, tehát még azt a bahamai ötszáz dollárt sem kell megfizetni, nem mintha az nagyon nagy gond lenne. Van mód felügyelő-bizottság létrehozására, ugye nyilvánvalóan ez esetben a felügyelő-bizottság az, amelyik az ellenőrzést folytatja és ezeket az aláírási jogokat ugye magának tarthatja fenn, és itt sem kell benyújtani a hatóságoknak semmiféle mérleget. Az az igazság, hogy elkövettem még egy hibát, mégpedig azt, hogy St. Kitts jön, de hadd lépjek Panamára vissza, ugyanis az ABC-sorrendben Panama jön, és a hiba ott volt, hogy nem vettem észre, hogy Panamát ugye odarakjuk.

Azt hiszem, hogy én már említettem, hogy a **panamaiak**, azok a liechtensteini mintát vették át, és azt mondták, hogy ezt megpróbálom még könnyedebbé tenni a felhasználók számára, és az látszik is, hogy a minimális tőkeigény az tízezer dollár, az éves adó csak 250 dollár. Az 1000 svájci frank sem sok, de a 250 dollár mégis kevesebb. Még tudni kell Panamáról azt, hogy nincsen a jogszabályban olyan kötelezettség, hogy helybélinek mindenképpen kell a kuratóriumban lennie. Viszont az ottani szakmai szolgáltatók, azok ragaszkodnak ahhoz, hogy legalább egy személy az helybéli legyen.

Akkor most megpróbálok visszamenni **St. Kittsre**, ami a hetedik helyszín, és nem kívánnék én most akkor tényleg ebbe nagyon-nagyon belemenni. Ha kérdések lesznek, természetesen nagyon szívesen megpróbálok választ adni rá. St. Kitts volt az, amelyik azt mondta, hogy a panamaiakhoz képest ők megpróbálnak még egy picit jobbat alakítani és hát ahogy látható, 2003-ban bevezették az ottani adómentes alapítványi szabályozást, ahol nincsen tőkebefizetési kötelezettség, nincs éves adó, és ráadásul nem kötelező a helybéliek alkalmazása a kuratórium tagjainak a terén. Kell egy cégtitkárnak lenni, illetve egy alapítványi titkárnak lenni. Az alapítványi titkár feladata kizárólag az ottani éves, fél oldalt kitevő bevallásnak a benyújtása, ami gyakorlatilag arról szól, hogy mi az alapítvány neve és mi a székhelye, ezen kívül semmiféle más adatot oda nem kell benyújtani. Ott nem protektornak, hanem

guardiennek nevezik ezt a felügyelőt, de igazából tartalmát tekintve ugyanaz, és ugyanúgy összesített vagyonskimutatást kell csak készíteni a kuratóriumnak, de azt nem kell benyújtani a hatóságok számára.

Na, kérem, végigrohantunk ezen, de már a szünetben is előfordult az a kérdés, ami teljesen jogos, hogy jó, jó, ez mind szép, meg értjük, meg nagyon érdekes, mert nagyon szép és csillogó-villogó hely, holland Antillák, Nevis, St. Kitts, de hát azért hogyan kerülnek a vagyontárgyak az alapítvány tulajdonába? Vegyük végig akkor, és most már a konkrét felhasználásról beszélünk, és a legvégére hagytam én igazából az adóbeli korlátokat, de ez a kettő, attól tartok, hogy itt össze fog keveredni, mert hiszen együttesen lehet ezt csak értelmezni, hogy milyen következménye van annak, ha egy bizonyos lépést teszek.

A vagyonskimutatás megtehető ugye bankbetétben, értékpapírban, ingatlanokban, külföldi cég részvényeiben, magyar társasági üzletrészekben, és sok minden másban. De azért ezek azok a főbb vagyontárgyak, amelyek bekerülnek egy alapítványba. Később, ha kérdések vannak, természetesen azt is nagyon szívesen megbeszélhetjük. Ugye a bankbetéteknél azt kell, hogy mondjam, hogy semmi nem tiltja azt, hogy valaki egy alapítványba befizetést teljesítsen, tehát gyakorlatilag, amikor az alapítvány megalakul és a bankszámlája létrejön és a pénzügyi szolgáltatóval a kapcsolat megindul, akkor azt a bankszámlát minden további nélkül fel lehet tölteni akár átutalással, akár készpénz befizetésével. Persze nyilvánvalóan ma már a nemzetközi nagybankok nem szeretik azt, hogy valaki táskában 500,000 Euróval odamegy és azt megpróbálja befizetni egy alapítvány nevében, mert ezt aránylag gyanús műveletnek tartják és válaszokat várnak, hogy honnan keletkezett az az 500,000 Euró, de mindenesetre nincsen akadálya annak, hogy egy bankbetét igazából bekerüljön az alapítványba. Értékpapírszámlák: ugye különböztessünk meg magyarországi, illetve külföldi értékpapírszámlákat. Ha külföldi értékpapírszámlákról beszélünk, akkor nincsen akadálya annak, hogy az alapítvány saját maga értékpapírszámlát nyisson és arra átranzferáltassa a már meglévő értékpapírszámláról azokat az értékpapírokat, amik ott rajta vannak, plusz ugye a készpénzegyenleget. Ez, feltéve, ha annál a pénzügyi szolgáltatónál van az értékpapírszámla, ahol eddig is működött, ez általában nem szokott semmiféle probléma lenni, ez bankok között, tehát a bankoknál és értékpapír-kereskedő cégeknél, brókercégeknél is ez gond nélkül szokott megtörténni.

A legvégére hagynám az ingatlanokat, és majd megértik, hogy miért. Ugye vannak az off-shore cég részvényei. A mi elmúlt tizennégy évünkben nagyon sok vállalkozóval találkoztunk, jó páran csináltak közülük céget is. Hogy az egész ötlet egyébként az alapítványra és arra, hogy megpróbáljuk akkor ezt az ötletet terjeszteni és felhívni a figyelmet arra, hogy érdemes ezen is elgondolkodni, ez leginkább abból fakad, hogy hát azért volt olyan ügyfél, amelyik meghalt és off-shore cégekben volt a vagyona, annak a részvényei bemutatóra szólóak voltak, és akkor jött a gond, hogy, na hát akkor ezt hogyan kell jogszerűen megcsinálni. Magyar jog alapján: köteles rész ugye a feleség, a gyerekek, akkor a külföldi országnak a joga alapján, tehát azért ez hozott néhány olyan esetet, amiből azt

kellett, hogy mondjuk, hogy hát igen, érdemes lenne felajánlani jelen pillanatban is egy olyan megoldást a cégtulajdonosok számára, ami ezt a kérdést tulajdonképpen bebiztosítja. Egyébként pedig az ilyen cégeknek a részvényei minden további nélkül bekerülhetnek az alapítványba. Kettő dolog szükségeltetik általában, át kell adni az alapítványnak, tehát fel kell ajánlani, és az alapítvány kuratóriuma ezt elfogadja egy egyszerű levélben, és máris átkerül ugye a tulajdon, elkészül az új részvényigazolás, mert hiszen azért azt igazolni kell, hogy ki az új tulajdonos, és attól kezdve a külföldi cégnek a tulajdonosa minden további nélkül ez az alapítvány.

A magyar társasági üzletrészekkel kapcsolatban is végül is lehet ajándékozni magyar társasági üzletrészeket, és itt majd nemsokára kitérünk ezeknek az illeték- és adóvonzatára, mert, gondolom, az is érdekel mindenkit. Lehet ajándékozni is, illetve el lehet adni. Az eladás egy alapítványnál talán nem annyira kedvező optikájú megoldás, ezért én azt mondom, hogy egy ilyen ajándékozás szokott lenni igazából az a megoldás, amelyik jobbnak tűnik. Nyilvánvaló az is, hogyha már egy off-shore cég birtokolja azt a magyar céget, akkor nem kell a magyar cégnek a részvényeit, részesedését bevinni igazából az alapítványba, hanem akkor a felette lévő off-shore cég részvényeit érdemes berakni, és akkor nincsen ennek Magyarországon gyakorlatilag semmi nyoma, hogy a tényleges tulajdonos személyében változás történt.

Beszéljünk az ingatlanokról, amelyek egyébként ennek a kérdésnek a legnehezebb pontja, hogy mit lehet tenni az ingatlanokkal. És ennek van egy egyszerű oka: az ingatlant az ember nem tudja a hátán elvinni, és ezért jóformán minden ország nem véletlenül vezette be az ingatlanhoz kötődő adófizetési kötelezettségeket, hiszen ha véletlenül valaki nem akarná megfizetni, legfeljebb ráterhelnék az ingatlanra, és előbb-utóbb kamatos kamattal és ugye nem kis késedelmi kamattal előbb-utóbb az azért az államhoz be fog folyni, hacsak nem dől össze az a ház, de akkor meg a telket fogják elárverezni, tehát az állam mindenképpen hozzájut az őt szerinte megillető részhez. Ezért az ingatlanok alapítványba való berakása is ugyanolyan illetékköteles tevékenység, mint amilyen az eladása és ajándékozási illeték terheli, hacsak nem vásárolja meg az alapítvány. Ezért, azt kell, hogy mondjam, hogy az ilyen adómentes külföldi alapítványoknak a használata abban az esetben, hogyha az ingatlant szeretném én bevinni az alapítványba, az egy nagyon-nagyon nehéz feladat. Egyetlenegy tudok elképzelni, amire a saját tapasztalatommal, a saját ügyfélkörünkben azért jócskán van példa, és ez pedig az, hogy az ingatlant általában egy projektcég, egy magyar cég birtokolja, a nagyobb értékűeket leginkább. Az lehet, hogy a társasházi lakásomat nem, de jó, akkor azt nem, de azokat a fejlesztési célú ingatlanjaimat, azt a nagy értékű villámat, azt már gyakran egy magyar cég birtokolja, aminek van adóoptimalizálási oka. Ez viszont már attól kezdve akkor már magyar társasági üzletrésznek minősül, és ugyanúgy bekerülhet az alapítványba tulajdonképpen gondmentesen. És ha azt a magyar céget azt meg egy off-shore cég birtokolja, bla-bla-bla, azt már egyszer említettem, tehát annál nincsen ilyen szempontból semmi gond.

Ezzel összhangban, és akkor úgy tűnik, hogy haladok előre elég sebes tempóban, beszélnünk kell a magyarországi jogi korlátokról, amihez nekem azért szükségem volt arra, hogy egy-két jogszabályt nagyon tüzetesen átnézzek. Három ilyen gondot láttam, az egyik a társasági adótörvény, a másik az SZJA és a harmadik az illetéktörvény.

Hadd beszéljek először az illetéktörvényről. És itt most kénytelen vagyok idézni magyarországi jogszabályból, mert egyébként ugye nehéz lenne megérteni. Az illetéktörvény szerint a törvény területi és személyi hatályában az ingóknak vagy ingóhoz kapcsolódó vagyoni értékű jognak jogügyleten alapuló szerzés esetén a törvényt akkor kell alkalmazni, ha az ingó átadása, illetve a vagyoni értékű jog megszerzése belföldön történt. Mikor először ezt elolvastam, mondom, jó! Mi ilyenkor a teendő? Az ember kér egy állásfoglalást. És valóban, itt az állásfoglalás, meg tudom bárkinek mutatni, de gondolom, a jelenlévők csak elhiszik, hogy nem hantázok, de valóban, amennyiben külföldön történik meg ez a fajta átadás, akkor azt nem terheli ajándékozási illeték kötelezettség. Ez mind szép és jó, de ugye a magyarországi illetékkötelezettség ezzel megoldódott, hiszen kiszaladok külföldre és ott szépen aláírok egy papírt, amivel az alapítvány tulajdonába adom azt a vagyontárgyat. Az ingóság ugye bankbetét, értékpapír, társasági üzletrész és így tovább. Igen ám, de azért ajándékozási illeték van más országban is. És mi van akkor, hogyha az az ország, ahol én ezt megcsinálom, úgyszintén ajándékozási illetékkal terheli meg a saját területén történtet, mert azt mondja, hogy jó, önála is a külföldön történt nem, de a saját területén történt ajándékozás az illetékköteles. És egy nagyon kedves régi ismerősömet, akivel régóta dolgozunk együtt kértem meg, hogy nézzen utána, hogy egy adott országban mi is a helyzet, és azt írta, hogy – és ez aránylag egyszerű kis levélke volt –, hogy Szlovákiában nincs ajándékozási illeték. Ebből az következik jelen pillanatban, és változik a politika, változnak a jogszabályok, új illetéktörvény lesz előbb-utóbb, de ezzel én nem tudok mit kezdeni, én a jelenlegi helyzetet tudom csak igazából leírni, ha valaki fogja magát, és teljesen tökéletesen, szabályosan akar eljárni, akkor beül a kocsiba, kimegy Párkányba, és ne adj isten, ott egy közjegyző előtt az alapítvány számára felajánlja és átadja ezt az ingóságot. És ezt én úgy érzem, hogy egy magyar házon belüli jogász ügyvéd ellen fogja jegyezni, mert hiszen miért is ne tenné meg, és én azt hiszem, hogy ezt kutya kötelessége a magyar hatóságoknak ettől kezdve átvezetni az itteni cégbíróságnál. Szlovákiában pedig nem terheli ajándékozási illeték, tehát az én szememben ez így úgy tökéletesen szabályszerű, ahogy a nagy könyvben le van írva. Még egyszer mondom, itt az állásfoglalás csak a belföldi illetékköteles, a külföldi nem, és itt a másik papír arról, hogy ott pedig nem ajándékozási illetékköteles. (*Taps.*) Zavarba hoznak a jelenlévők.

Az illetéktörvénynél az egyik része, hogy az ajándékozási illeték ezeknek a kérdéseknek, a másik a hagyatéki eljárás. Az viszont, ha már egyszer az alapítványban bent van az a vagyon, akkor egész egyszerűen nem terjed ki erre a vagyonösszegre, erre a vagyonmennyiségre, hiszen az alapítvány a tulajdonosa, és az, hogy a hagyatéki eljárásnál, esetleg, ha magyarországi eljárást nézzük,

megváltozna a tulajdonos, kint nincsen hagyatéki eljárás, hiszen az alapítvány lesz ugyanúgy a tulajdonosa ennek az ingatlannak, semmiféle tulajdonváltás nincs, ehhez kapcsolódóan semmiféle öröklés sincs, nincsen illetékkötelezettség, az alapítvány kedvezményezettje lesz más abban az esetben, hogyha meghal valaki, és nyilvánvalóan az az illető, amikor megcsinálta az alapítványát, ahogy én arra utaltam, hogy ez egy holdingcég és egy végrendelet is egyben, belevette azt, hogy halála esetén milyen és milyen feltételek mellett milyen és milyen vagyontárgyra lesz jogosult. Tehát az örökösödési illeték az ilyen jellegű magánalapítványok kapcsán tulajdonképpen megoldja az illetékkérdést, plusz azzal az előnnyel értelemszerűen, hogy én eltérhetek annak az országnak a kötelező öröklési rendjétől, mint például feleség, mint például gyerek, mint például szülők, amit az az ország előír. Ebben az esetben viszont ilyen korlátozások nincsenek, hiszen a tulajdonos személye semmit nem változott, csak a kedvezményezetté.

Az SZJA-törvény: ugye előbb mondtam pozitívumot és aránylag egyszerű megoldást, az SZJA-törvény viszont nem nagyon ismeri el az ilyen jellegű alapítványokból jövő bevételek, jövedelmek adómentességét. Bárhogy próbáltam keresgetni, kutattam, próbáltam tekerni a mondatokat jobbról balra, balról jobbra, az én szakmai véleményem az, hogy az ilyen alapítványokból jövő magánszemély számára kifizetett jövedelem nagyon nehezen tekinthető az SZJA-törvény szempontjából adómentesnek, sőt, talán ez a kategória az, amire azt mondom, hogy rezeget nagyon a lécs és nem nagyon merném ajánlani, hogy ebből valaki magyarországi bankszámlára utalgasson magának havonta négyezer-ötezer dollárt, és azt mondja, hogy ez egy alapítványi hozzájárulás volt és ez nálam adómentes, mert lehet, hogy az nem lesz az. Az, hogy az alapítvány milyen költségeket visel ennél a magánszemélynél, az persze egy más kérdés, de ha nem haragszanak a jelenlévők, én ezt most nem nagyon boncolgatnám, inkább a személyes beszélgetések során kellene talán ezeket a kérdéseket végigvenni. Próbáltam azt is megnézni, hogy hogyan és miként lehet közhasznúnak egy ilyen alapítványt minősíteni, ugyanis abban az esetben már a kifizetéseknél az adómentesség elég komoly mértékben érvényesülhet, és azzal a problémával találok, ami egyébként a magyar jogszabályalkotóknak elég nagy gondja, és nem akarok itt általánosítani, de ezt folyamatosan látom, hogy amikor definíciókat használnak, mint például közhasznú alapítványt, a közhasznú szervezetekről szóló jogszabály itt van, felolvashatnám, de szerintem nem érdekelné a jelenlévőket, azt általában a hatóságok úgy értelmezik, hogy csak a Magyarországon bejegyzett, Magyarországon nyilvántartásba vett szervezeteket lehet ilyen szempontból ennek tekinteni. És az alapítványnál is már volt egy olyan, az illetéktörvényben is van, hogy az alapítványnak történő felajánlás az illetékmentes, és erre viszont az állásfoglalás azt írta, hogy külföldi alapítványnál nem. És én elkezdtem gondolkodni, hogy miért is, mert ez így valahogy nem helyénvaló, és kezembe akadt most három vagy négy nappal ezelőtt egy ügy, ahol az Európai Bíróság Lengyelországot be akarja citálni, mégpedig azért, mert csak a hazai közhasznú célú felajánlást tekinti adókedvezményesnek, míg az

unió belüli más országban hasonló tartalmú szervezeteknek történet nem. Hogy mi lesz a végeredménye, azt nem tudhatjuk, de azért van esély arra, hogy ennél is egy olyan tisztulás jön majd, aminek a keretében bizony-bizony nemcsak a Magyarországon bejegyzett alapítványok, nemcsak a Magyarországon üzemeltetett közhasznú szervezetek kaphatják meg az SZJA-törvényből fakadó kedvezményeket, hanem ne adj isten, ilyen magánalapítványok is. Nem is akarnék ebbe nagyon belemenni, mert ki tudja, mikor és mi lesz, de mondom, most olvastam négy vagy öt napja ezt az esetet.

Társasági adótörvény: és itt van az ilyen alapítványoknak, ezeknek a magánalapítványoknak az egyik legnagyobb előnye az adózási előnyök, amennyiben a hagyatéki részt figyelmen kívül hagyjuk. Nem tudom, mennyire emlékeznek, az egyik ilyen slide-on volt: egyéb adózási előnyök. Ott azt nem akartam kifejteni, majd inkább itt. Ezen adózási előnyök a következőképpen néznek ki: ugye ezek az alapítványok, ezek a magánalapítványoknak a tevékenységük nem irányulhat nyereségszerzésre, tehát vállalkozási tevékenységet nem folytathatnak. Ez gyakorlatilag kivétel nélkül minden egyes alapítvány jogi szabályozásában benne van és értelemszerűen ezt be kell tartani. De a saját vagyron kezelése az nem minősül vállalkozási tevékenységnek. Tehát ha már bent van a betét és abból kamatbevétele van, az nem adóköteles, az nem minősül vállalkozási tevékenységnek. Ha van egy vállalati üzletrészem, és azt eladom a későbbiekben ne adj isten, mert eladás előtt van a cégem, és beviszem, és két év múlva majd az alapítvány fogja eladni, az nem minősül vállalkozási tevékenységnek. Itt persze van egy ilyen határ, aminél nehéz azt mondani, hogy hol kezdődik a vállalkozási tevékenység és hol nem, mert nyilvánvalóan az, hogy én egy héttel azelőtt, hogy eladnám, beviszem az alapítványba azt a társasági üzletrészt és utána eladom, ezt azért, én azt mondom, nehéz lenne nem vállalkozási célú tevékenységnek minősíteni. Minél tovább bent van az alapítványban ez a vagyronrész, annál inkább lehet azt mondani, hogy igen, ez olyan, mint amikor egy devizában elhelyezek egy betétet, és egy idő után, amikor megkereste a magáét, tehát megjött a kamatbevételem, átváltottam máshova. Bekerült egy társasági üzletrész, az megkereste a magáét, lenne vevő rá, és azt eladtam, és azzal bejött a bevétel. Ne kérdezzék azt, hogy mennyi az az idő, amin túl ez már nem minősül vállalkozási tevékenységnek, sehol nincs ez leírva. Elvileg bírósági gyakorlat kellene, hogy ezt visszaigazolja, de hát nyilvánvalóan nem nagyon van erre vonatkozóan bírósági gyakorlat. Minél hosszabb, annál jobb. A pénz fialtatása értékpapírszámlán szintén nem minősül vállalkozási tevékenységnek, hiszen az alapítvány kizárólag a saját vagyonát üzemelteti és birtokolja, és azt fekteti be. Vállalkozási tevékenység viszont, ha olyan céllal vásárol ingatlant, amelyiket bérbe ad. Arra nehezen lehet azt mondani, hogy ez nem vállalkozási tevékenység. Ha ingatlant vásárolok, ne adj isten, lent, Malaga mellett és az alapítvány kedvezményezettjeinek azt felajánlja használatra, ezt vállalkozási tevékenységnek megint nem lehet tekinteni. SZJA-törvény értelmében azért persze vannak itt apró kis gondok.

És van még egy nagyon-nagyon érdekes dolog, ami a társasági adótörvénynek a része, és most itt egy kis türelmet kérek, mert elő kell kerítenem azt, ahol én kinyomtattam magamnak a társasági adótörvény megfelelő rendelkezéseit. Ugye elvileg a társasági adó alanya is lehet ez a fajta alapítvány, most nem ragozom, hogy miért, és van a IX. §-ban a társasági adóalap megállapítása, ugye az alapítványoknál, közalapítványoknál, társadalmi szervezetnél, és így tovább, ahol azt mondja a társasági adótörvény, hogy az alapítvány, közalapítvány, társadalmi szervezet, köztestület, az egyház, lakásszövetkezet és az önkéntes biztosítópénztár, valamint bla-bla-bla adóalapja a vállalkozási tevékenység adózás előtti eredménye. Kérem szépen, ezeknek az alapítványoknak nincs vállalkozási tevékenysége. Ha nincs vállalkozási tevékenység, akkor nincsen adózás előtti eredménye sem, mert nincsen adóalapja. És én azt mondom, jelen pillanatban, a jelenlegi szabályok szerint ez alapján ezeket az alapítványokat, amennyiben betartják azt a szabályt, hogy nem irányul a tevékenységük vállalkozásra, akkor a magyar társasági adótörvény értelmében nem terheli itthon adófizetési kötelezettség, függetlenül attól, hogy a telephely fennáll, nem áll fenn, mert az más kérdés, de abba nem akarok belemenni. Az pedig, hogy egy St. Kitts-i alapítvány Svájcban, nem akarom mondani a pénztintézet nevét, mindenki nagyon jól tudja, hogy kit tudnánk például javasolni erre a célra, számlát nyitott, és ott ő tevékenykedik. Ezt a magyar társasági adótörvény szerintem nem tudja megadóztatni, és a későbbiekben is nagyon-nagyon dolgozni kell azon, hogy tulajdonképpen hogyan és miként lehet ezt ebbe az adózási körbe bevonni. Ebből kifolyólag én úgy érzem, hogy a magyarországi jogi korlátokon sikerült keresztülfutni, és én úgy gondolom, hogy talán ezzel most ezt a kicsit technikai, de remélhetőleg picit érdekes kérdéskört én most befejezném, és Péterre nézve azt mondom, hogyha lennének kérdések, akkor nagyon szívesen venném őket, ahogy ezt említettem, de ha valaki úgy gondolja, hogy személyes beszélgetések során szeretné ezt végigvenni, akkor nagyon-nagyon szívesen vállalkozunk természetesen arra is. Egy kérdés itt lenne az első sorban. Hozzák a mikrofont, hogy a többiek is hallják, ezért megkérném, hogy mindenki beszéljen bele.

Kérdés: Amit most elmondott, ez külföldi alapítványra vonatkozik magyarországi tevékenységgel, ugye?

Kiss László: Igen. Én kizárólag, ahogy említettem, a magyarországi alapítványok célja nem lehet az ilyen jellegű szűk kedvezményezett kör számára történő vagyongyarapítás, hogy akkor így fogalmazzak. Ezt kint, ezekben az országokban megengedik, más országokban nem. Tehát azért mondtam Seychelles példáját is, hogy azért bővül ezen országoknak a kérdése, de még az off-shore helyszínek közül is nagyon sokban nem vették a fáradságot, hogy ilyen szabályozást hoznak. Ez magyar alapítványokra értelemszerűen nem igaz, és amit elmondtam, kizárólag az ezen helyszíneken bejegyzett alapítványokra érvényes részben vagy egészben, a helyi sajátosságokat figyelembe véve, mint

például Ausztriát, ahol azért mondjuk sokféle adózási, egyéb kötelezettség is felmerül.

Kérdés: Itt a St. Kitts-i helyszínnel kapcsolatban, csak érdekességképpen vagyok rá kíváncsi, hogy mitől jó St. Kittsnek az, hogy ezt engedi, hogyha semmi haszna nincs belőle?

Kiss László: Ez a kérdés gyakran felmerül, elnézést, köszönöm a kérdést, ez a kérdés felmerül például a Brit Virgin-Szigetek kapcsán is, hogy miért érik meg nekik igazából off-shore cégeket bejegyeztetni, aminek van egy adóvonzata, ami évi 350 dollár ugyan, de ha 500-600 ezer céggel szorzom be, akkor igazából az számottevő mennyiség. Viszont amellett, hogy ez konkrét adóbevételeket teremt a Brit Virgin-Szigeteken, ami itt nyilvánvalóan nem, mert hiszen itt nem terheli adó a működést, ne felejtjük el azt, hogy munkaalkalmat teremt, hiszen a céget be kell jegyezni, a dokumentumokat valakinek le kell gyártani, azt hitelesíteni kell. Ennek a kapcsán nyilvánvalóan azért vannak állami illetékbevételek és az éves díjakkal az ott dolgozóknak, az ott székhelyet biztosítóknak képződik bevétele. És azt mondta St. Kitts kormányzata, hogy annak a 35 ezer embernek, aki ott lakik, az egy talált pénz. Hiszen mit adnak el? Szakmai tudást, észt, aminek milyen infrastrukturális szükséglete van? Informatika és tulajdonképpen kész, meg egy iroda. És hát nyilvánvalóan az ész, ami kell ebbe, hogy azért tartalommal tudja kitölteni, tehát nagyon-nagyon környezetbarát tevékenység ugye, mert nem szennyezi a környezetet. Viszont ha elterjed, akkor hozza a pénzt, hiszen az ottani szakmai szolgáltatókat bízzák meg igazából akkor a különféle feladatok ellátásával, és az ott fog lecsapódni. Ha más nem ott, hogy akkor azok fognak ott pénzt költeni, és akkor az állami adóbevételeken, a vámon, az illetékeken és egyebeken keresztül fog bejönni az a pénz. Vagy így, vagy úgy, vagy amúgy, igazából megéri ez nekik. Itt lenne egy kérdés.

Kérdés: Én azt szeretném megkérdezni, hogy az előbb arról volt szó, hogy az ingatlant megvásárolja ugye az alapítvány. Mi történik akkor, hogyha az az ingatlan mondjuk ajándékozás vagy egyéb más úton-módon kerül az alapítvány tulajdonába, akkor annak milyen adóvonzata van?

Kiss László: Amit elmondtam az illetékmentességről, az az ingóságokra volt igaz, és nem véletlenül, mert itt lép be az, hogy az ember nem tudja az ingatlant a hátán elvinni, ezért azt mondja az állam, és határozottan most nem a magyar államról beszélek, hanem mindenütt egyébként ez az igazság, mindenütt ez a helyzet, hogy az ajándékozást, az öröklést, bármit, azt könnyen meg tudja adóztatni. Amennyiben elajándékozom én ezt az ingatlant egy alapítványnak, függetlenül attól, hogy ez magyar vagy külföldi, akkor ezt ajándékozási illeték fogja terhelni, ami egyébként az én tudomásom szerint, miután ugye a közeli családtagnak történő ajándékozásnak a legkisebb az illetéke, ezért még azt mondom, hogy magasabb ajándékozási illeték is terheli, mint hogyha eladnám,

mert az ajándékozás illetéke egész egyszerűen magasabb, mint a visszerhes vagyonátruházási illeték, és ugye hat százalék a legmagasabb mérték az ingatlanról, tehát ebből kifolyólag nekem megéri inkább eladni, mint ezt az ingatlant odaajándékozni. Annak ugyanis magas illetékvonzata van, és én nem tudok arról, hogy miképp lehet kikerülni azt az egy megoldást kivéve, hogy az bekerül egy magyar cégbe vagy bekerült akkor, amikor ezt megvásároltam réges-rég, vagy most, amikor veszek egy újat, azt már nem a saját nevemre veszem meg, hanem cégnévre, és attól kezdve ennek a továbbvitele már illetékmentes a jelenlegi szabályok szerint. Nem tudom, ez megfelelő válasz volt-e.

Kérdés: Az volt a kérdés, hogy mi van, hogyha bérbe adott ingatlanról beszélünk.

Kiss László: Egy alapítvány eldöntheti azt, hogy elfogadja ezt a vagyontárgyat vagy nem, vissza is utasíthatja ezt a vagyontárgyat arra való hivatkozással, hogy akkor nyereségszerző tevékenysége van, de ez azért nagyon-nagyon ritkán fordul elő, hogy olyan magyar ingatlan kerül be – most ne haragudjon, hogy így fogalmazok – egy panamai alapítványba, amit itt Magyarországon bérbe adtak, arról nem is szólva, hogy ezután, attól tartok, hogy Magyarországon annak az alapítványnak lenne adókötelezettsége, mert hiszen ez már vállalkozásnak minősül – most függetlenül attól, hogy az ottani szabályokat nem tartja be tökéletesen, de jó, messze vannak, 15 ezer kilométerrel arrébb, mondjuk nem foglalkoznak az ottaniak ezzel, de itthon attól még ugyanúgy társaságiadó-köteles lesz az a bevétel, és ennek megfelelően tulajdonképpen az adómentesség mint olyan az nem létezik, és akkor már ugye be kell jelentkezni az adóhatóságához, adószámot kell kérni ennek az alapítványnak, és azt hiszem, hogy ez a dolgot annyira már bonyolítja és annyira a látókörbe veszi, hogy nem biztos, hogy érdemes ezt így csinálni. Péter szeretne valamit mondani.

Rybaltovszki Péter: Én ehhez annyit fűznék hozzá, hogy annak semmi akadálya, hogy valaki előtte apporttal bevigye egy magyar cégbe ezt az ingatlant, majd ezt követően ő üzletrészt ajándékoz az alapítványnak.

Kiss László: Bocsánat itt elől, volna egy kérdés. Mikrofont kaphatnánk?

Kérdés: Az én kérdésem az lenne, hogyha bevisszük egy alapítványba egy magyar cégnek az üzletrészt, illetve részvényét, akkor mi a helyzet a magyar cégben keletkező nyereség osztalékként való kifizetésével?

Kiss László: Köszönöm a kérdést, ez jó, valóban ez úgy tűnik, hogy érdekes lehet. Magyarország eltörölte az osztalékadó intézményét, ami a jogi személyeknek, tehát a nem magánszemélyeknek kifizetett, bocsánat, elnézést, tehát Magyarország eltörölte a külföldi nem magánszemélyeknek kifizetett osztalékot terhelő levonásokat. Tehát nincsen forrásadó-levonási kötelezettség

sem ciprusi, sem holland, sem német, sem amerikai cégnek kifizetett osztalékra, illetve ha ez más jogi személy, arra sincs. Ebből kifolyólag az után, hogy a magyar cég megfizette itthon a társasági adót, illetve a szolidaritási adót, azután az osztalékát szabadon kifizetheti az alapítvány tulajdonosának mindenféle itthoni adóvonzat nélkül.

Kérdés: Az alapítvány oldaláról az nem minősül vállalkozási tevékenységnek, ha kap osztalékot?

Kiss László: Ugyanúgy nem minősül, mint ahogy nem minősül a kamatbevétel, amikor bankbetétet helyez el. A kettőnek a tartalma végül is majdhogynem ugyanaz. A tőkémert beraktam valahova, nem feltétlenül azzal a céllal, hogy magas osztalékkal – tehát ha azzal a céllal történik, hogy minél magasabb osztalékot termeljen nekem, akkor megint ott vagyunk a szürke mezsgyén. Nem minthogyha ez probléma lenne, mondom, Panama elég messze van, de ez nagy valószínűséggel nem jelent semmi problémát. Itt elől az úrnak volt kérdése.

Kérdés: Köszönöm. Azt szeretném megkérdezni, hogy hol jelent ez a panamaiaknak problémát, ezt nem értem teljesen.

Kiss László: Hát ha egyszer a szabályok között ott szerepel az, hogy vállalkozási tevékenységet nem folytathat.

Kérdés: Tehát Panamában sem folytathat?

Kiss László: Egyáltalán nem. Tehát az alapítvány ideológiája az, hogy azért adómentes, mert nem folytat vállalkozási tevékenységet. És akkor oly mindegy, hogy Panamában vagy hol nem folytat, akkor nem folytathat sehol sem. Az más kérdés, hogyha mégis folytat, akkor ki és hogyan és miként tud rájönni, de ezzel a kérdéssel nem akarok foglalkozni, mert most tételezzük fel azt, hogy ha egyszer ott adómentes és ott ezeket a szabályokat be tudom tartani, akkor legalább ott tartsam be, és akkor azt mondom, hogy ebből nem lehet probléma.

Kérdés: Egyértelmű. A másik kérdésem lenne, hogy itt a szlovákiai történettel kapcsolatban, amit említett, ez ingatlanra vonatkozik vagy ingóságra az ajándékozás?

Kiss László: Én ingóságról beszéltem. Az ingatlan az, hangsúlyozni tudom, mindig abban az országban adóztatható, ahol az ingatlan van, és ott is adóztatják.

Kérdés: Három gyakorlati kérdésem lenne. Az első az úgy hangzik, hogy a külföldi alapítvány Magyarországon hogyan tud mondjuk cégbírósi eljárásban eljárni? Tehát egy magyar ügyvéd által meghatalmazott által például el tud-e járni?

Kiss László: Ilyen szempontból semmi különbség nincs egy külföldi cég és egy külföldi alapítvány között. Nem tudom, mennyire emlékeznek arra a diára, ami azt mutatta be, hogy egy ilyen magánalapítvány az egy holdingcég és egy végrendelet egyben, tehát ennek a kettőssége. Ebből a szempontból így egy magánholding céggént jár el, amikor a tulajdonrészt megszerzi, és akkor a magyar cégbírósági, cégjogi szabályoknak megfelelően meg kell hatalmazni valakit. Vagy az alapítvány kuratóriuma írja alá akkor igazából a társasági szerződést, úgy, ahogy egyébként ez külföldi cégnél lenne. Nincs ilyen szempontból semmi különbség.

Kérdés: Köszönöm. A második ilyen kérdésem, hogy a kedvezményezett személye milyen körülmények között változhat meg?

Kiss László: Ez egy érdekes kérdés, nem tudom, mindenki hallotta-e, hogy a kedvezményezett személye milyen körülmények között változhat meg. Ez országtól függő, és ráadásul ez függ az alapítvány szabályzatától. Általában elkészül egy by-laws vagy nem is tudom, hogy minek nevezem, egy belső működési szabályzat, amiben definiálni szokták általában, nem is általában, hanem gyakorlatilag mindig a kedvezményezetteknek a körét. Miután ezt az okmányt nem kell benyújtani a cégbíróságra, ezért a kedvezményezettek köre mindenütt titkos, és gyakorlatilag nagyon nehezen kideríthető. Országoként függő az, hogy ezt az alapító változtathatja-e, az alapító által kinevezett kuratórium, akkor a protektor, aki ugye védelmezi az alapító érdekeit, tehát ez eltérő, hogy hogyan és miként adnak lehetőséget arra, hogy az alapító életében még ezt ő megváltoztathassa. Van egyébként olyan alapítvány bejegyzésére is mód, ami az alapító, akkor így fogalmazok, az alapító halála esetén alakul meg. Kicsit ilyen nonszensz, hogy akkor nem alapítóról beszélünk, de gondolom, értik, hogy mire gondolok, tehát csak akkor alakul meg, akkor lép életbe ez a jogi intézmény, amikor meghal az alapító, és akkor lép életbe az, hogy akkor ezeknek a kedvezményezetteknek kell azt a vagyontárgyat utána kezelni. De addig nem az alapítvány tulajdonában vannak azok a vagyontárgyak, hanem csak az alapító vagy az ötletgazda, nem is tudom, hogy hogyan fogalmazzak, mert ez egy kicsit furcsa, letevő, Péter azt mondja, letevő dönti el azt, hogy majd, ha én meghalok, milyen vagyontárgyak kerüljenek be az alapítványba, és azt utána ki kezelje és ki legyen a kedvezményezettje. Ez mondjuk egy nagy csavar ezen az egészen, és azért nem akartam ebbe belemenni, mert ez megint elviszi az ember gondolatmenetét másfelé, de mód van minden helyszínen a kedvezményezettek megváltoztatására.

Kérdés: Köszönöm, és még egy harmadik kérdésem, említette az SZJA-t, hogy ebben az esetben különféle problémák felmerülnek. Ezzel kapcsolatos a kérdésem. Maga a kedvezményezett, amikor megszerzi ezt a státusát az mint

vagyoni értékű jog, nem merül-e föl ön szerint a magyar személyi jövedelemadó alatt egyéb jövedelemként?

Kiss László: Hogy mit szerez meg?

Kérdés: A kedvezményezett stáuszát, amikor megszerzi, tehát amikor az alapítványban megjelenik egy dokumentumban mint kedvezményezett, hogy egyéb jövedelme ebből nem származik, kifizetés nem történik, csak mint kedvezményezett bejegyzésre kerül, akkor ez mint vagyoni értékű jog nem keletkezhethet-e nála?

Kiss László: Szerintem nem. Belekezdhetünk egy olyan jogi jellegű, hogy mondjam, nem is vitába, hanem beszélgetésbe, amivel én ezt valószínűleg meg tudom indokolni, de hogyha nem haragszik, most talán ez a konferencia nem az a helyszín, ahol ezt meg kellene beszélni, hogy az alapítvány tulajdonában lévő vagyontárgy, ami ki tudja, hogy mikor kerül majd az ő birtokába, az akkor, amikor még nem is került az ő birtokába, akkor miért is adóköteles? Hát hiszen a józan ész, jó, bocsánat, akkor szánjunk rá egy percet. A józan ész azt mondatná ki, hogy akkor, amikor ő hozzájut mint kedvezményezett ahhoz a vagyontárgyhoz, ahhoz a jövedelemhez, ahhoz az ösztöndíjhoz vagy teljesen mindegy, hogy mihez, akkor keletkezik az SZJA-kötelezettség, nem akkor, amikor kinevezi valaki. Legalábbis én azt mondanám, hogy ez egy elég védhető álláspont, és azt hiszem, hogy ez így van. Péter akar valamit mondani.

Rybaltovszki Péter: Én hogyha analógiát vonhatnék, akkor ha valaki egy haszonélvezeti jogot kap egy ingatlan fölött, azt a haszonélvezeti jogot neki nem kell a személyi jövedelemadó-bevallásába beállítani mint vagyoni értékű jogot. Nem tudom, hogy mennyire szerencsés ez az analógia, de ez a gondolatmenet mentén nem hiszem, hogy ezt személyi jövedelemadó-bevallásba be kellene tenni.

Kiss László: Fellapozhatnánk itt az SZJA-törvényt, de nem szeretném rabolni igazából a jelenlévők idejét.

Kérdés: Annyit szeretnék csak hozzáfűzni, hogy az értékpapírok esetében nem ez az analógia működik, a megszerzéskor adóköteles, az értékpapír formájában megszerzett jövedelem a magyar SZJA-törvény alatt, de amennyiben nem tekintjük értékpapírnak ezeket a jogokat, akkor természetesen a másik analógia működik, ennél a vagyoni értékű jog esetében.

Kiss László: Hát nincs is kiállítva semmi értékpapír, mint például egy off-shore cégnél a részvény.

Kérdés: Ez egy lényeges kérdés.

Kiss László: Már csak emiatt. Mondom, sok okot tudnék felsorolni, hogy miért.

Kérdés: Köszönöm szépen.

Kiss László: Még ott középen, ha megkaphatná az úr, aki már nagyon sokat próbált szóhoz jutni, és ha nem haragszanak, most időkorlát miatt attól tartok, hogy ez az utolsó kérdés, legalábbis az utolsó így nyilvános kérdés, és utána akkor rendelkezésre tudunk állni.

Kérdés: Csak egy egész rövid technikai kérdés. Ha egy külföldi alapítvány magyarországi ingatlanának egy magyar belföldit mint kedvezményezettnek használatra átadja, tehát nem bérbe adja, magyarul bent lakhat, akkor a magyar adóhivatal ezt minősítheti természetbeni juttatásnak.

Kiss László: Igen, sajnos. Azt kell, hogy mondjam, hogy a válasz az. Ezért mondtam én, hogy az SZJA-törvény értelmében sajnos az a fajta szabadság, elnézést, hogy közben rámolok, csak készülni kell a Krinner úrnak, tehát ez a fajta szabadság sajnos nem áll fenn, és itt azért ügyelni kell arra, hogy milyen jövedelem-kifizetések, hogyan és miként történnek. De arra mondtam a malagai példát, hogy Spanyolországban van az ingatlanja, Spanyolországban az alapítvány ingatlanok rendelkezik, és ott ki száll meg. Nagyon szépen köszönöm a figyelmüket.